

KINTA KOLUMNA

L'ACULTURA-CULTURA DE LA VIOLACIÓ

«Es diria que la teva dona està morta»

És curiós que quasi sempre el processat busca la manera de dir "quita bicho" com el "yo no he sido". El procés contra els violadors de Mazan ho il·lustra molt bé. A quasi tots els acusats els costa moltíssim d'acceptar que són violadors. I esfereix pensar que són un panell ampli del comú dels homes.

Dels 12 acusats havent reconegut els fets concernint Gisèle Pelicot, a qui el seu marit drogava i ofería –via internet– a qui volgués follar-se-la –utilitzen, a la seva manera, la noció d'intencionalitat per minimitzar la seva responsabilitat en els fets. Encara falta afegir els 35 acusats negant els fets retrets entre els 51 perseguits per violacions agreujades. Negacions malgrat existir gravació de cadascun d'ells. Tot és molt sòrdid. Tot és com inconcebible però per si algú ho dubtés, el marit va prendre-ho tot en imatges...

Els acusats, davant la Cort criminal departamental per violació agreujada, solen dir que no accepten que se'ls tracti de violadors. Duran el seu interrogatori, Husamettin D. vol justificar la seva vestimenta... ulleres fosques, gorra... queixant-se de la mediatització. De fet la vergonya el

persegueix com una fura. En aquest sentit, el procés ha fet canviar la vergonya de camp. Fins ara, sempre eren les dones qui en tenien a l'hora d'explicar una violació. Aquí són els homes qui tenen vergonya del que van fer. I n'hi ha de totes les edats, joves, madurs i grans... i alhora són incapaços d'acceptar que se'ls tracti com a violadors. Val a dir la poca consciència del mascle en ple segle XXI.

Potser alguns els tremoli la veu però cap d'ells gossa mirar a la víctima que se'ls mira amb ulls consternats. Fins tal punt son grotesques les declaracions dels homes que fan esclatar Gisèle

Pelicot: "Què es busca en aquesta sala? A que la culpable sigui jo?"

El marit, Dominique Pelicot, escolta com els acusats descriuen els consells que ell els donava i com van desmuntant l'arquitectura d'aquest sistema de violència consistent a violar i fer violar la seva dona per desconeguts reclutats en línia.

Confrontats a proves aclaparants sobre l'estat de letargia de Gisèle Pelicot, aquests homes, proven de no acceptar els fets filmats. No reconeixen haver estat conscients que aquesta senyora estava drogada... malgrat haver pensat que "semblava que estava morta".

Els camins de l'acusat d'Husamettin D. i de Dominique Pelicot es van creuar per primera vegada el juny del 2019, a la xarxa Coco. El marit li va dir que estava buscant un home per participar en una escena on la seva dona faria semblant de dormir.

El mateix vespre acudeix al domicili dels Pelicot. L'home va remodelant les seves declaracions: "Em vaig despullar i vaig entrar a la cambra. Em vaig estirar al seu costat. Vaig fer els preliminars però ella no reaccionava... llavors el marit la va violar per convèncer-me de fer el mateix". Encara ara, diu que era una comèdia i que ella feia semblant. El següent pas és el de queixar-se del tracte indigne i humiliant que li ha fet la policia, el fiscal i etc... I llavors arriba la traca final quan diu que es considera una víctima més...

Caldrà la intervenció d'una magistrada que li recorda que la policia judicial ja li va explicar el que és una violació: Que no són només actes com la penetració amb violència, a cops de puny, sinó que també és violació si es fa per sorpresa. La sessió es va acabar amb una veu tímida per part de l'acusat dient: «Ara, reconec que ha estat una violació.»

Tot es va destapar quan van atrapar Dominique Pelicot en un supermercat mentre estava filmant d'amagat les cuixes de les dones i quan la policia va trobar els discs durs amb les gravacions dels 51 violadors. Cap d'ells no va dubtar a ser un violador.